

Protokol o hodnocení kvalifikační práce

Název diplomové práce: Filmové zpracování vlastního námětu

Práci předložil student: HRUBÝ Albert, BcA.

Studijní obor a specializace: Intermediální tvorba, specializace Animovaná a interaktivní tvorba

Posudek oponenta práce

Práci hodnotil:

MgA. Jakub Zich

Někdo, nevím už kdo, mě požádal, zda-li bych nevypracoval tento oponentský posudek, a když jsem váhal, přesvědčil mě argumentem, že prý to bude loutkové divadlo, že bych k tomu mohl mít blízko a tak. Při představě Kopeckého-Alšovo-Suchardových marionet v čele se škodolibým Kašpárkem, výpravné scénografie s klasicistním portálkem a francouzskou oponou, bouře na kus plechu za dramatického spodního osvětlení a především při představě Utrpení svaté Jenovéfy mne okamžitě začala svrbět tužka, přestože píšu většinou perem a kývnul jsem.

Jedním z největších úskalí oponentských posudků bývá kontextuální neznalost oponovaného (to je skoro jako kdyby mělo oponu) díla, oponent se většinou vymezuje kriticky pouze k samotnému dílu a staví ho do souvislostí s akademicky ověřenými, kurátorsky a umělecky potvrzenými výstupy nikoli však do souvislostí se samotným prostředím vzniku díla. Většinou nezná kritéria a nároky vedoucích ateliérů a vedoucích těchto prací v jedné osobě, nezná nebo pomíjí jejich pedagogicko-uměleckou metodiku, nezná ani hlediska přijímacích řízení.

Co když je tedy diplomantova práce produktem direktivního řízení vedoucích tohoto díla, zde například profesora Barty a magistra Domlátla, ve které realizují své bizarní a temné touhy? A osobnostně slabší diplomant je pouze nástrojem této moci, médiem?

To by znamenalo, že oponuji vlastně jim, potažmo západočeské univerzitě, případně městu Plzeň s jeho prozápadní liberálnědemokratickou filozofií?

Dalším úskalím, jak se ukáže v mém případě, může být nedostatek odpovídajícího času. Obdržel jsem poštou tyto náležitosti v obálce formátu A4: teoretickou práci o rozsahu cca 13 str., dohodu o provedení práce, evidenční list pracovní doby, záznam o školení požární ochrany a CD nosič s oponovaným dílem. Veškeré dokumenty jsem pečlivě prostudoval ještě před shlédnutím CD, včetně teoretické práce, což by za jiných okolností byla chyba, dát přednost teorii před samotným uměleckým dílem, nikoli však zde, zde teorie zastává neocenitelnou průvodcovskou funkci divadelního programu v mnohohvrstevnatých a významově komplikovaných dějstvích.

Bedlivé studium teorie mi zabralo zhruba 85 min., evidenční list 5min., požární školení překvapivě poněkud déle, protože jsem se ho učil nazpaměť pro případ požáru čili 120 min., dohodě o provedení práce, která je neméně důležitá, jsem s ohledem na § 75 a složitost osobního dotazníku z druhé strany věnoval zodpovědně 73 minuty a svým podpisem jsem stvrdil, že sjednaný rozsah práce v hodinách je celkem 6. Tento čas se mi jevil jako naprosto dostatečný. Dle ověřené vlastní zkušenosti, kdy se jdu cestou z kinosálu kriticky vymezit k celovečernímu filmu do přilehlého restauračního zařízení, postačuje dostatečně 0,5-1,5 hod., a zbylých řekněme 5,5-4,5 hod lze využít k řešení jiných témat.

Tedy práci teoretické a ostatním dokumentům jsem se věnoval úhrnem 283 min. Zbývalo mi shlédnout samotné dílo, o jehož metráži jsem správně předpokládal, že nebude dosahovat celovečerních parametrů a vypracovat posudek. Čekalo mě však překvapení, CD obsahovalo a stále ještě obsahuje tyto části: komplet final bez monitoru o stopáži 34 min., komplet final s monitorem rovněž 34 min. a záznam úctyhodně sestříhaný na 25 a půl minuty. Každou z těchto složek jsem podrobil dvojnásobnému pečlivému zkoumání, abych zamezil uniklu drobných nuancí a součtem mi vyšlo, že jsem se dostal do červených čísel a již nyní jsem sjednaný časový rozsah práce překročil o 113 min.!!

Nyní se dostávám k nejdůležitějšímu z bodů úskalí této oponentury. Po shlédnutí jsem dospěl k závěru, že zde bohužel není co oponovat, resp. že se nemohu jakkoli kriticky vymezit.

Volba totiž padla na oponenta, ze kterého se vyklubal smrdutý sympatizant !

Přestože při prvním letném shlédnutí by se mohlo zdát, že loutkohru DOUPĚ stvořil výběrový a možná trochu zhulený mančaft Jedličkova ústavu, je při pozorném sledování, s teorií otevřenou v hlavě na str. 5-6, jasné že se jedná o pečlivě promyšlenou hru řešící současná ožehavá témata krizí, čistou lásku, pokoru k přírodě a neposkrvněné přátelství. Autor Albert Hrubý je ve své podstatě písmák, má neutuchající až obsesivní potřebu dělit se o svá jasnozřivá poznání světa. Obětuje se pro člověka bez jakýchkoli ambic a nároků. Jan Ámos Hrubý !

Nastavuje společnosti dekadentní zrcadlo a tím ji záhadně vzdělává a kultivuje, používá k tomu velmi jednoduché až primitivní prostředky kočovného divadla nebo divadla z věžeňského prostředí. A má krásný hlas, viz. monology Jirího. Velmi mě také potěšil jak castingem mužných a silných charakterů a jejich dabingem, zodpovědným přístupem k životnímu prostředí a chovné drůbeži, tak ženským elementem, který se díky své nepřítomnosti stává až božsky nadpozemským.

Přes veškeré vřelé a upřímné sympatie k dílu hraničící se závistí autorství, si dovolím pár režijních poznámek: ve scénách rozednávání a noční drama, případně po letním dešti použít koučostroj, v halucinogenní scéně pro zvýšení efektu použít klasické papírové 3D brýle a přizpůsobit tomu technologii scénografie, zamyslet se nad prostorovým ozvučením a možná by nebylo špatné občas něco hodit do publika, např. hada ve scéně se slepičkou, a během závěrečného monologu, ne spíš povodně, chrstnout mezi diváky tak tři kýble vody dle obsazenosti sálu.

A možná lepší než had by byla makrela symbolizující hozenou rukavici.

Zkrátka do shlédnutí DOUPĚTE jsem nechtěl být znovu mladý, vracet se, zvláště ne v dnešní hysterii krizí klimatu, pohlaví, Evrop, zdražovaného piva a sám Bůh Valchář ví, čeho se ještě

dočkáme, ale po DOUPĚTI jsem změnil názor: chci být znovu mlád, přátelit se s hochy a dívkami z Estrády, mít svého fiktivního hrdinu, chci být u toho. Chci a chci!

4. Navrhovaná známka a případný komentář

Výborně

Datum:

Podpis:

Tisk oboustranný